

ט י ו ל ל כ ת נ ה

אבא מתקרב, מתבונן, ומרים גשל גדול של נחש. הכל יש בו בנשלה - עינים, העור קלו, הנגב. ורק הנחש ברח מתוכו.

נרנע גיא, ואבא מסביר לו, פי הנחש משתחרר מעורו, ומגדל עור חדש, צעיר ורענן. לוקחים השנים את הנשלה וממשיכים בדרךכם. חם מאד, גיא מויצ. גם אבא. מרחוק נראה השדה, מבהיק בקלבו.

- אבא, אבא, תראה! - מצביע גיא לעבר שדה הקתנה. - תראה מה יפה!

וגיא עוזב ידו של אביו ורץ - על הרגבים, על הקוצים, מבלי לשים קלד לב לקה. הוא מתושף, וממשיך לרוץ. כחוליו אינם בוגדים בו. הנה הוא רואה את העגלה העמוסה פקעות הקתנה הקבנות. הנה הוא רואה את הקטפת, וגם את יצנקלה הנהג.

כשמגיע גיא לקטפת, מרימו יצנקלה אל-על, מושיבו על ברקיו, ושניהם יחד מפנים את הקטפת לשורה חדשה, ונכנסים לתוך השדה הקבו.

מתקרבת שעת הצהריים. עת לחור. גיא קבר עיף, בקלשי הוא גורר את רגליו. ואז, לפתע - קרוי עם תמור הזלף מאחוריהם.

אבא של גיא אומר לקרוי כמה מלים בערבית, וגיא קבר יושב על גב התמור.

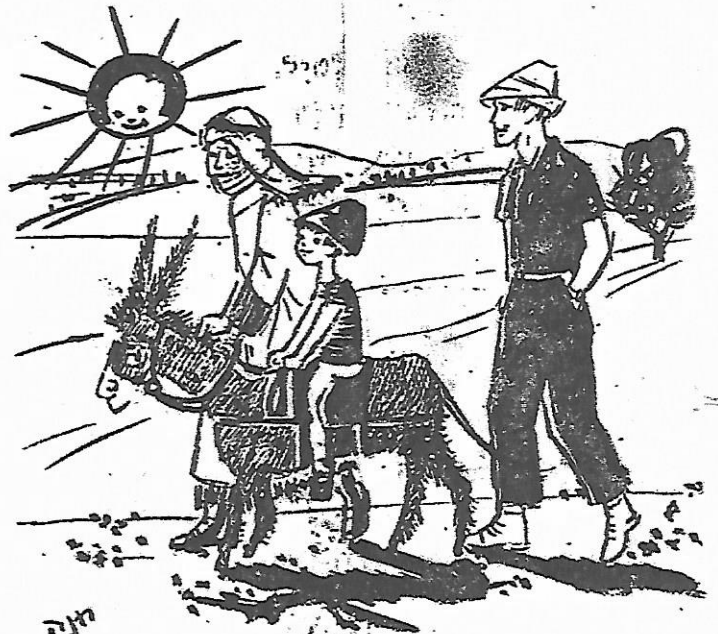
כך נכנסים הם הביתה. גיא רוכב על התמור, ולצדו מהלכים הקרוי הקטיב ואביו.

היה טוב לגיא. עיף הוא, אף שבע רצון. היה זה לו הטיול הגדול הראשון, שהלך באמת באמת לבדו, ברגליו.

שוקה שלו

גיא הוא ילד בן שש. עיניו גדולות ותכלות. "עיני דגל ישראל" הוא מכנה אותן. תמיד תמיד הן מחיכות, וחיוכו שובב כל כך, שתמיד הוא שובה אותך בקסמיו. שניו בולטות מצט, ושערו בהיר-בהיר.

גיא אוהב מאד לטייל. מדי שבת או חג הוא בא הביתה, כשסנדליו בידיו, וכובעו על ראשו. ורק תגע ידו בקידית הילת, פורצת מפיו הקריאה: "אבא, היום הולכים..."

חיה

גם אבא ממטו, מתלבש, שותה כוס קפה, ממלא את המימיה - והולכים. שלושי ידים הולכים גיא ואביו, ידו הגדולה של האב חופנת ידו של גיא, וחיור מרצד בפניהם.

הפעם הולכים הם לקתנה. רחוק הוא שדה הקתנה, והיום יום חם. השמש לוקטת.

פתאם נשמעת קריאתו של גיא - "אבא, נחשו! צועק גיא, ונו במהירות.